

tionspakken, og vi kan glædeligvis også se, at det nu begynder at rykke blandt nogle af de etniske grupper med hensyn til at få en lavere arbejdsløshed og en højere beskæftigelse, med den indsats, som er i gang, og som skal fortsætte over de kommende år, og der er endda i finansloven også budgetteret med de meromkostninger, der er forbundet med det.

Derudover vil der vel altid være mulighed for at diskutere, hvordan vi inden for de rammer, der gælder for arbejdsmarkedspolitikken, tilrettelægger den, så den når de her grupper mere og mere målrettet. Vi følger da også med stor interesse det, som blev aftalt sidste år, nemlig at vi i arbejdsmarkedspolitikken skulle åbne for eksperimenter i i hvert fald én af landets regioner, hvis ikke det var flere. Og det er da klart, at hvis der kommer noget fornuftigt ud af det, vil det være fornuftigt at diskutere, om det så også kan være et bidrag til at få løst de problemer, som fru Jette Gottlieb med rette gjorde opmærksom på, og som jeg også havde med i min tale.

Må jeg sige til hr. Keld Albrechtsen: Jeg har ikke læst B.T. i dag, men det lyder, som om det er de økonomiske vismænds tal, som udenrigsministeren har lagt til grund, og de er jo sådan lidt mere pessimistiske end dem, finansministeren lige har redegjort for at han lagde til grund. Jeg ser det som et ganske rimeligt bidrag til den almindelige belysning af konsekvenserne ved et ja og nej, og jeg synes ikke, man kan angribe en minister for at bruge netop de økonomiske vismænds ord – det er der jo mange, der har gjort ved anden lejlighed også – og så sige, at o.k., det kan jo også være en mulig konsekvens af nej.

Må jeg sluttelig sige til hr. Kofod-Svendsen: Man kan godt forestille sig et højere ambitionsniveau, hvad angår gældsafviklingen, men det forudsætter, at man så præsenterer en række besparelser og så også er parat til at betale prisen. Men jeg synes nu, det er ganske godt kørt af regeringen at have nedbragt gældsprocenten i forhold til vores bruttonationalprodukt fra 1997 til år 2001 nu her fra 54 pct. til 41,1 pct., og jeg synes, det er ganske flot, at vi har høvlet 10 mia. kr. af renteudgifterne.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg vil da meget gerne takke hr. Jan Petersen for at overlade det til oppositionen at formulere,

hvilke dele af det danske velfærdssamfund der først og fremmest trænger til et løft.

Hr. Jan Petersen gjorde jo utrolig meget ud af i talen at sige, at det skulle være velfærd uden overbud. Det kan man bestemt kalde årets underdrivelse inden for dansk politik, for Socialdemokratiet har åbenbart ingen bud på, hvilke dele af velfærdssamfundet det er, der trænger til et løft.

Jeg synes sådan set, det er ganske tankevækkende, at det er oppositionen alene, der skal formulere visionerne for fremtidens velfærdssamfund. Ikke mindst når man tænker på, at regeringen med pomp og pragt jo har gennemført folkehøringer, hvor man jo egentlig ud af dem skulle få en form for konklusion på, hvad det er for områder, der trænger til et løft, synes jeg, det er tankevækkende, at man lover en milliard uden overhovedet at have nogen visioner for, hvor pengene skal findes henne, eller hvordan pengene skal bruges.

Og i den forbindelse vil jeg da godt spørge, om de løfter, som socialministeren har givet om 5.000 ældreboliger, bare er tomme løfter, eller der er indregnet penge til de dele af løfterne i forbindelse med folkehøringerne.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det går godt med dansk økonomi, siger hr. Jan Petersen. Ja, det gør det jo, fordi befolkningen og erhvervslivet aldrig har betalt så meget i skat og afgifter, som de gør i dag, og så vil man jo undre sig, for hvad bliver alle disse penge brugt til? Ja, de bliver jo i hvert fald ikke brugt til forskning, for der er man begyndt på et helt nyt princip. Og det er man måske også på de andre områder, som blev forklaret os i går, da vi havde møde med forskningsministeren om det. Man er begyndt på at tage de penge tilbage igen, som en gang var bevilget, og så bilder man de forskellige institutioner, organisationer og råd ind, at de får de samme penge, de plejer at få. Man har simpelt hen kort sagt støvsuget kasserne, og det kalder man så tilsagnsordning, det lyder jo positivt og fint, men i virkeligheden bruger man de samme penge to gange.

Jeg fik en underlig fornemmelse af, at det simpelt hen var en støvsugning af samtlige kasser. De institutioner, som havde sparet op, som havde handlet fornuftigt, som havde prioriteret, fik taget de penge, de havde liggende i deres kasse, og så får de dem bevilget en gang til. Det hedder tilsagnsordning.